

Veled voltam. Azóta egyre feljebb,
végső ormok felé hív a vesztem.
Márcsak az kell, hogy rövid útra keljek,
s a legmagasabb csúcsot megkeressem.

*

Mátraalján villámot vet a vád:
azt hitted, túlélheted a babát.
Ám összefogtak akkor ellened,
a fellegektől megriadt erek.
Kezemből lassan kicsúszott kezed:
biztosabb, ha a horizontot vezet.
S te megfeszítve izmos válladat,
elzuhanál a csillagok alatt.

*

Mátraházán nem árad már a fény:
Te meghaltál, azért e költemény.
Nem süthet ránk vérvörösen a nap,
az emléklombok mind lehullanak.
Az árnyak nőnek, nélkülöd sivár-
sötét marad a mátravölgyi táj.
Szemed se fogja át a dombokat,
csontod a földnek hűséget fogad.
Kit a lét ily irgalmatlan leölt,
alakja lassan égitestet ölt.

S nem tudom, hogy okkal, vagy nem
okkal,
versenyre keltél a csillagokkal.

ZOMBORI IMRE

Mozart-opera

Az első sorban ültek,
és össze-vissza fecsegtek mindent, mint a verebek.
Egy szmokingba öltözött úr szigorúan rájuk szegezte
aranykeretes szemüvegjét,
de kinevették.

Kevés volt nekik a színpad nappali fénye,
folyton egymás arcába világítottak arcukkal,
mintha régen látták volna egymást.

A jegyszédőnő szólni akart nekik,
de a herceg abban a pillanatban lépett ki az ablakon
karjában kedvesével,
aki nagyon hasonlított sógornőjéhez,
és így elfelejtette a fecsegőket.

Azok már részek voltak
a könnyű muzsikától,
amely a zenekar tengeréből
zuhogott a székek közé
egyre sebesebben, mint a folyóvíz.
Lubickoltak a csípős rokokó-zene sodrában,
mint pisztrángok az omló zuhatagban.
Már csak a lányok szőke haja látszott,
és a fiúk piros füle világított,
mint a bóják a tengeren.